

PO DI UM

‘Angèle Manteau heeft me van mijn faalangst verlost’

‘Humor is overwonnen droefheid’: het is een citaat van Godfried Bomans én de leidraad voor een voorstelling die de radiomaker Pat Donnez heeft gemaakt rond zijn gedichten. Hij deed dat samen met de muzikant Gerry De Mol en de actrices Chris Lomme en Lore Dejonckheere. Voor de titel moest hij niet ver zoeken: die is dezelfde als die van zijn eerste dichtbundel: *Het is een mooi leven (zolang je niet bestaat)*.

Donnez combineerde verschillende verhaallijnen tot één stuk, met vergankelijkheid als centraal thema. De toon wisselt tussen charme en lichtvoetige ernst, tussen grap en melancholie. ‘De mix van muziek, beelden en poëzie klikt op een wonderlijke manier’, vertelt Donnez. ‘Gerry heeft een vijftal gedichten op muziek gezet. Een daarvan, “Ze maakt me sterk”, zou zelfs een hit mogen worden.’

Donnez heeft er geen probleem mee op een podium te gaan staan. ‘Voordragen of dichten vind ik niet zo verschillend omdat ik mijn materiaal altijd luidop lees, ik kan niet anders’, zegt hij. ‘Elke regel in een boek moet namelijk dansen, moet een beat uitademen. Als een zin niet past in de cadans, vliegt hij er zonder genade uit. Het enige verschil is natuurlijk dat ik thuis geen publiek heb, tijdens de tournee hopelijk wél.’

Donnez (50) debuteerde laat met zijn dichtbundel: in 2007. ‘Ik ben ook pas begonnen met dichten op het moment dat de meesten ermee kappen. Tijdens de puberteit zie je veel gelegenhed dichters die een jongen of een meisje willen binnendoen met woorden, die hun verzen gebruiken als een breekijzer om iemand in bed te krijgen.’

Ook Donnez’ dit jaar verschenen kinderbundel *Hotemetoten* en zijn gisteren voorgestelde *Laten we de wereld vergeten* – met brieven aan de legendarische uitgeefster Angèle Manteau die in april overleed – werden opgenomen in de voorstelling. Met Manteau had hij een aparte relatie. ‘Ik hoop dat ik mag zeggen dat ze een vriendin was. Meer dan eender wie heeft ze me geranseld om te publiceren. Zij heeft mij van mijn faalangst verlost. Ze was zeer belangrijk voor mijn schrijfproces, dankzij

haar durfde ik naar buiten komen. Enerzijds was ze dus mijn muze – gelukkig niet de enige – anderzijds was ze een soort smeeesteres, op het puur literaire vlak dan. Het zweepje was bij haar nooit ver weg: “Doe het nu toch, onnozelaar”, zei ze me dan. Zij was de *angry old woman*, zoals ze zichzelf beschreef, die ik moest en zou overtuigen van mijn schrijftalent.’

Waarom hij als radiomaker gedichten schrijft, vindt hij een onnozele vraag. ‘Dan komt de brombeer in mij boven. Een bakker of slager wordt toch nooit gevraagd waarom hij apostelbroodjes bakt of varkenskoteletten verkoopt? Een dichter daarentegen moet zich voortdurend verantwoorden. Terwijl dichten iets is wat je overkomt.’

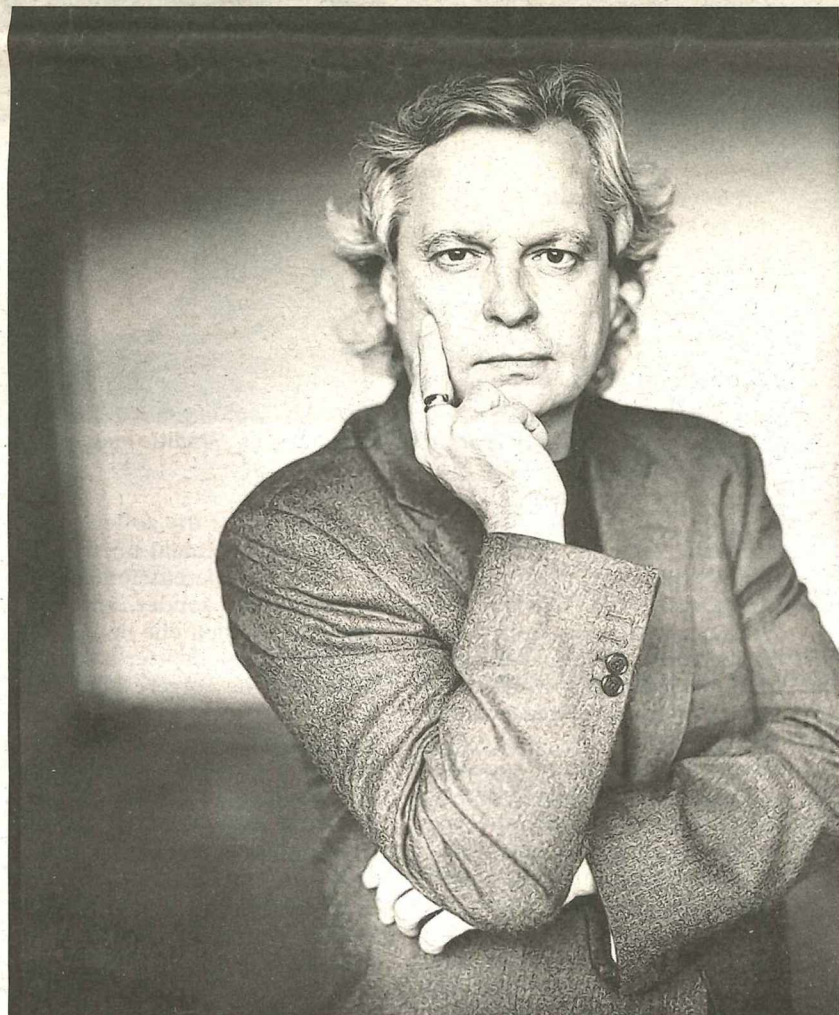
Donnez durft zijn poëzie trou-

wens wel eens in twijfel te trekken. ‘Soms vraag ik me af hoe relevant het is: een vijftigjarige die versjes maakt over meisjes met opwaaiende zomerjurkjes. Toch richt ik mij niet graag op één specifiek publiek. Ik wil door zoveel mogelijk mensen gelezen worden: of dat nu een meisje van zeventien is of een uitgeefster van 97. En ik zou het niet erg vinden mochten mijn woorden getatoeerd worden op de gespierde armen van stoere binken of op meisjesbuiken.’ (dvl)

Het is een mooi leven (zolang je niet bestaat), 17/9, 20.15u, 't Arsenaal, Mechelen (015-42.25.44). Daarna tournee door Vlaanderen.

ONLINE

www.patdonnez.be
www.tarsenaal.be

Pat Donnez: ‘Soms vraag ik me af hoe relevant het is: een vijftigjarige die versjes maakt over meisjes met opwaaiende zomerjurkjes.’ © Stephan Vanfleteren